

skridtede den store Børskonge muntert afsted i Spidsen for sin Sværm af krumnæsede Unger, som dansede og sloges og hujede omkring ham med den Vildskab, der betager Købstadbørn og især jødiske Børn i det Fri. Og nu var der ikke en Høj i Nærheden, som ikke blev besteget; ikke mødte de en Bondemand, uden at Salomon gav sig i Snak med ham; ikke stødte de paa en Vogterdreng, uden han fik en Mark. Men navnlig kunde Salomon aldrig gaa en smuk eller sjælden Blomst forbi uden at plukke den. Og regelmæssigt overrakte han ved Tilbagekomsten sin Kone en uhyre Buket, for hvilken hun lige saa regelmæssigt takkede ham ved smilende at række ham sin venstre Haand til Kys.

Fru Salomon var den i Begyndelsen af Halvtredserne saa berømte Lea Delft, — eller Fru Lea Moritz, som hun en Tid hed — hvis orientalske Skønhed havde anrettet megetomtalte Ødelæggelser mellem Datidens unge Modeherrer. Onkel Heinrich, hendes Broder, fortalte stadig og med Fordring paa at blive troet, at hun havde været den egentlige Aarsag til Oprettelsen af Skt. Hans Hospital. Skønt født i København stammede hun egentlig fra Tyskland, hvorfra hendes Forældre kort før hendes Fødsel var udvandret for at overtage en Udsalgs-Forretning i Manufakturvarer. Allerede i sit attende Aar havde hun giftet sig — af flammende Kærlighed til en